

[Finansministeren.]

har længe trængt til revision. Det har navnlig vakt kritik, at personer, der kun har sig selv at sørge for, kan opnå forsørgerstilling, blot fordi de har været gift og oprettholder det, man kalder „egen husstand“. Herved forstås egen lejlighed eller dog del af en lejlighed, hvori den skattepligtige sædvanligt tilbereder og indtager sine måltider. Derimod kan personer, der aldrig har været gift, ikke opnå forsørgerstilling, blot fordi de har „egen husstand“. Også med hensyn til børns betydning for forsørgerstilling er der forskel på forhen gifte og personer, der aldrig har været gift. En person, der har været gift, betragtes som forsørger, hvis vedkommende har forsørgerpligt over for børn under 18 år, og det kræves endda yderligere, at disse børn skal være „hjemmeværende“. Ved afgørelsen af, om en person har forsørgerpligt eller ej, lægges der alene vægt på, om vedkommende har forsørgerpligt over for det offentlige. Om han eller hun har den faktiske forsørgerbyrde, spiller derimod ingen rolle.

Efter forslaget skal gifte mænd, der sambeskattes med hustruen, som hidtil betragtes som forsørgere. Ugifte skal have samme mulighed for at opnå forsørgerstilling som personer, der har været gift. Spørgsmålet, om den pågældende har „egen husstand“, skal fremtidig være uden betydning. Afgørende er alene, om den pågældende har den faktiske forsørgerbyrde over for børn under 18 år. Hvis barnet er „hjemmeværende“, går man uden videre ud fra, at det forsørges af skatteyderen. Er det ikke „hjemmeværende“, kræves det, at skatteyderen afholder den overvejende del af udgifterne til barnets underhold gennem bidrag, som han eller hun ikke kan fratække i den skattepligtige indkomst. I denne forbindelse vil jeg gerne nævne, at bidrag til børn født uden for ægteskab efter forslaget skal kunne fradrages ved indkomstopgørelsen, således at disse bidrag sidestilles med bidrag til ægtebørn i anledning af separation og skilsmisse.

Endelig skal nævnes, at en skatteyder efter ansøgning kan opnå forsørgerstilling, hvis han forsørger en nær pårørende, der på grund af alderdom eller svagelighed er ude af stand til selv at skaffe sig en indtægt,

eller hvis han forsørger et barn, der er fyldt 18 år, og som er under fortsat uddannelse.

Det kan selvfølgelig diskuteres, hvordan man bedst skal bringe skattelovgivningens forsørgerbegreb i overensstemmelse med skatteyderens faktiske forsørgerbyrder. Skattelovskommissionen foreslog således, at der kun skal indrømmes forsørgerstilling, hvor to voksne lever af indtægten, medens enligt stillede med børn skal betragtes som ikke-forsørgere, men til gengæld have særlig høje børnetilskud. Det forslag til ny statsskattelov, som jeg første gang fremsatte her i tinget i maj 1954, byggede på samme princip. Det nu foreslåede forsørgerbegreb er i overensstemmelse med det statskatte洛夫orslag, som daværende finansminister Thorkil Kristensen fremsatte i marts 1953. Muligheden for efter ansøgning at opnå forsørgerstilling er dog efter det foreliggende lovforslag noget større end efter 1953-forslaget.

Ved den foreslåede udformning af forsørgerbegrebet vil antallet af enligt stillede med børn, der opnår forsørgerstilling, blive forøget. Modsat vil et betydeligt antal enlige skatteydere, der kun har sig selv at sørge for, miste deres hidtidige forsørgerstilling. Det drejer sig vel om omkring 165 000 personer, der har været gift, og som har bevaret det, man kalder „egen husstand“. For deres vedkommende vil forslaget betyde forøget statsindkomstskat, hvis man ikke på anden måde søger at imødegå virkningerne af ændringen i forsørgerbegrebet. Det sker imidlertid, som jeg om lidt skal nævne, for ca. 60 000 folkepensionister m. fl., der hidtil har været beskattet som forsørgere, ved ændring af de såkaldte „nedslagsregler“. Stigningen vil for de fleste andre skattepligtige indkomster under 15 000 kr. andrage op til ca. 200 kr. Ved højere indtægter bliver de nævnte stigninger noget større — i de fleste tilfælde ca. en halv snes procent af statsskatten. Desuden kan der blive tale om stigninger i kommuneskatten, dog ikke i de tre hovedstadskommuner, hvor den gældende skala er ens for forsørgere og andre skatteydere. I øvrigt er det de enkelte kommuner, der afgør, hvorledes kommuneskatten skal gradueres efter forsørgerstilling, og mange kommuner vil antagelig ændre deres ligningsregler, hvis